



**Усний журнал
“ Моє рідне місто –
Костянтинівка ,
моя батьківщина - Україна “
(розповідь про свої вулиці,
історію їх виникнення)
у рамках проекту
Костянтинівської
загальноосвітньої школи
I – III ступенів №16
“Рідний край, де ми живемо,
Україною звемо”**

**Підготували
учні 2-А класу
керівник проекту
Хрипко Н.К.**

2015-2016 н.р.

Завдання проекту :

1. Формувати у учнів здатність пізнавати себе як жителя свого міста ,своєї вулиці;
2. Розвивати пізнавальні , особистісні,творчі компетентності;
3. Виховувати любов до рідного дому , вулиці , міста, своєї країни, рідного слова.

Тип проекту : дослідно - творчий

Тривалість : довгостроковий

Місто проведення : вулиці міста Костянтинівка

Керівник проекту : вчитель Хрипко Н. К.

Виконавці проекту: учні, батьки

Результат проекту: усний журнал



Мое місто

Мене звати Чернова Анна і мені вісім років. І хоча я народилася в м. Краматорську, та мешкаю, на батьківщині моєї бабусі в м. Костянтинівка, по вул. Дружківська в будинку № 13.

Мое місто, Костянтинівка, має давню, цікаву, а іноді складну історію розвитку. Яка бере свій початок з 1812 року. Так в цьому році, а саме полковником війська Донського Пантелеймоном Номікосовим і було засновано селище Сантуринівка. В яке він купив та переселив 20 кріпосних селян.

Згодом в 1859 році, поміщик Номікосов наділив частину землі та кріпосних своєму старшому сину Костянтину. Таким чином на березі Кривого Торця було засновано поселення під назвою Костянтинівка. Яка і є в наші часи назвою нашого міста.

В історичних довідниках та енциклопедіях дуже багато розповідається про факти, хронологічні послідовності, та людей які зробили вагомий внесок у розвиток міста. На честь яких, і були названі деякі вулиці. Але на превеликий жаль, у довідниках зафіксовані лише головні події, і відсутні менш вагомні історичні відомості.

Наприклад: чому моя вулиця має назву Дружківська, і в якому році була збудована школа в якій навчаюся?

На всі ці запитання в змозі відповісти лише ті жителі, чиє генеалогічне дерево пов'язане з заселенням на ці землі. Про це, я і запитала у своєї бабусі, бо її родове дерево і є пов'язане із заснуванням нашої вулиці.

Вулиця Дружківська почала своє формування ще в 1936 році. І була названа на честь переселенців із Дружківки та Кіндратівки. Які в тому ж році стали заселятися на свої земельні ділянки, отримані від міської ради. Розміри цих ділянок значно відрізнялися від теперішніх, бо мали велику площу.

Так наш будинок та сусідський під номером 13а, в той час був одним маєтком з великою земельною ділянкою, яка мала протяжність до теперішньої вул. Батумська. Все це належало одній родині – Денченко. А на тому місті, де зараз розташована школа №16, у родини були насажені виноградники.

У 1958-1959рр. за рішенням міської ради, розміри земельної ділянки були змінені. В результаті чого, значна її частина площі відійшла під будівництво нової шкільної будівлі. У першу чергу для майбутньої школи, було прокладено водопровід. Під час робіт якого, було знайдено та знешкоджено бомбу.

Так в 1960 році будівництво школи №16 було закінчено. До нової школи було переведено усіх учнів з двох старих шкіл, розташованих по вул. Батумська та вул. им. Носулі. Першим директором школи став фронтовик та вчитель математики – Федоряка Олександр Яковлевич.

Та це не останній історичний факт пов'язаний з моєю вулицею. Уздовж якої, проходить трамвайна лінія. В наші дні багато мешканців бажать позбутися трамвая, що проходить по сусідству, тоді ж ставлення до рейкового транспорту було зовсім іншим. Перше прокладення рейок для руху трамвая було 1931 році. Його шлях був від ж\д вокзалу до Дому Молоді. У 1962-1963рр. трамвайну лінію було прокладено до самого молокозаводу.

Ось і все про що я дізналася від бабусі.

Гадаю моя маленька розповідь була цікава та корисна.

Я живу в місті Костянтинівка на вулиці Ватутіна. Моя вулиця нічим не примітна, та й складається вона всього з дев'яти дворів, один з котрих вже в запустенні. Але моя вулиця примітна назвою, вона названа на честь Героя Радянського Союзу Миколи Федоровича Ватутіна, він командував військами Південно-Західного фронту, котрі звільнили моє місто від фашистських загарбників у вересні 1943 року. Коли я виросту, своїми вчинками, я прославлю сою вулицю, та своє місто.



Літовченко Софія 2-«а» клас



Меня зовут Егор. Я родился в городе Константиновка Донецкой области. Живу на улице Белоусова. К сожалению я точно не знаю в честь кого названа моя улица. В интернете я нашел много достойных людей с этой фамилией. Это и герой Советского Союза, и народный художник, и герой-летчик, и инженер контр-адмирал участник Гражданской и Отечественной войн, и писатель для детей и переводчик с украинского и белорусского языков, и яицкий казак – участник многих военных походов и другие. Улица на которой я живу большая, асфальтированная. По ней ездят автобусы, автомобили, трамваи. Также на улице находятся небольшие магазины, кофе, парикмахерская, большая школа-интернат для детей, а еще организация Паспортный стол – где люди могут получить, обменять и восстановить свои документы. На моей улице много жилых домов: есть многоэтажные и есть частные. Я живу в девятиэтажном доме. Во дворе у нас есть детская площадка, на которой я могу играть с друзьями. Недалеко от дома – магазин, куда я хожу за хлебом, когда меня просит мама, а еще за конфетами и за мороженым, которое я очень люблю! А еще я люблю смотреть на свою улицу, стоя на балконе. Я смотрю на горы, на проезжающие автомобили, на идущих куда-то людей, на летающих птиц, вдалеке, среди крыш домов, я вижу свою школу. И я очень люблю свой дом, улицу и город!

Моя вулиця

Я проживаю за адресою: вул. Краснодарська, б. 3, кв. 36. У вихідні та під час канікул я люблю гуляти у своєму подвір'ї. Тут у мене багато друзів. Ми граємо у футбол, баскетбол, м'яча, волейбол, гойдаємось на гойдалках, каємось на каруселі, лазимо по канату та підтягуємось на турніках. У нашому подвір'ї є різноманітні металеві драбинки та турніки для занять спортом. Також є пісочниця та гірка для маленьких діточок. Татусі дітей, які живуть у нашому подвір'ї, зробили чудовий будиночок з дерева. Ми любляємо з друзями там гратись влітку.

На моєму будинку висить меморіальна дошка Героєві Радянського Союзу Юрію Двужильному, який народився у місті Костянтинівці.

Юрій Михайлович Двужильний (25 серпня 1919, Костянтинівка — 26 червня 1944) — Герой Радянського Союзу (1945, посмертно), в роки німецько-радянської війни командир батальйону 878-го стрілецького полку 290-ї стрілецької дивізії 49-ї армії 2-го Білоруського фронту, капітан.

Наше подвір'я зелене, яскраве та красиве. Діти разом із дорослими прибирають у ньому.

Шарніло Максим, учень 2-А класу





У кожної людини є
найпам`ятніші ,
найдорожчі місця в житті .
Для мене це моя мій рідний
дім, моя вулиця.
Я, **Шмагіна Анастасія** мешкаю
на вулиці Островського . Моя
вулиця названа на честь
письменника Миколая
Олексійовича Островського.
Вулиця моя пряма й широка,
тиха та спокійна. Улітку тут
багато зелені, завжди багато
квітів . Моя вулиця чиста,
гарна, на цій вулиці живуть
гарні та чудові люди, вони
полюбляють лад. Саме завдяки
їм наша вулиця найкраща. Я

дуже кохаю свою вулицю. Для мене це найкраща вулиця,
тому що тут стоїть мій рідній дім, де я мешкаю зі своєю
родиною.

Моя вулиця

"Кожна людина повинна мати таке місце, куди вона зможе повернутися з упевненістю, що там її люблять і чекають."



Привіт, мене звати **Зубахін Гліб**. Я живу на вулиці Алтайській. Моя вулиця, можливо, названа так на честь Алтайських озер. Бабуся розповідала мені, що майже вся місцевість Першотравневого району міста колись давно була великим озером. Підтвердженням цього є гори нашого району, які колись були дном озера.

Наша вулиця не дуже велика, але для мене вона найкраща. Улітку вулиця наповнюється барвистими фарбами: зеленими, червоними, фіолетовими. Багато фруктових дерев і квітів є на нашій вулиці. Ще дорослі зробили для дітей гойдалку. Ми полюбаємо на ній гойдатися.

Я люблю свою вулицю, бо я тут народився. Ще тут живуть мої друзі і рідні, яких я люблю. Коли я виросту я зроблю все, щоб моя вулиця стала ще кращою!

Вулиця на якій я живу

Я живу на вулиці Октябрській. Вулиця має таку назву у честь історичних подій жовтня 1917р. Це дуже довга вулиця, вздовж якої розташовано багато будинків, як багатопверхових, так і одноповерхових. Серед цих будинків можна побачити магазини, аптеку, перукарню, дитячу міську бібліотеку ім. О. Кошевого, сквер имени Т. Г. Шевченка та будівельний майданчик нового храму. У сквері ім. Т. Г. Шевченка встановлений пам'ятник воїнам-танкістам 135-ої танкової бригади звільнивши місто у вересні 1943р .



Щодня цією вулицею до школи йде багато дітей, а дорослі поспішають на роботу. Ввечорі, коли настає час відпочивати, дітлахи виходять у двір. У нашому дворі є дитячий майданчик із гойдалками. Саме там з іншими хлопцями та дівчатами я граюся, щоб зранку знову піти до школи рідною дорогою.

